

דויד אסיא:

**חברה קדישא הם
הלקוחות השקטים!**

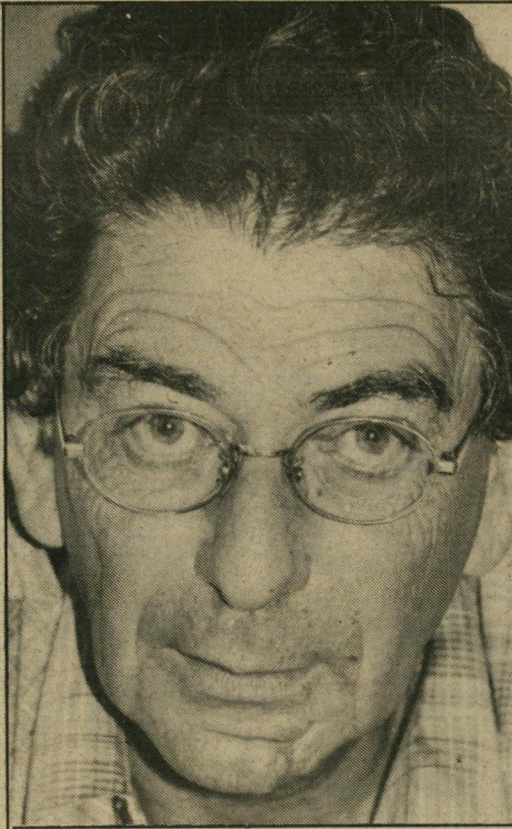
דוד אסיא הוא עורך בן 31 בסך הכל, וכבר בעל חברת מחשבים ענקית. אתם אולי תחשבו שיצאתי מדמתי, כי אני כותבת בכל שבוע על מחשבים, אך מה לעשות — עידן המחשבים תופס גם אותי! מה גם שאיני יכולה לעבור לסדר היום כאשר אני שומעת שגם החברה קדישא עברה לעידן הזה, ורכשה מחשב, שלא נדע מצרות.

דויד, בשביל מה צריכה חברה קדישא מחשב?

בשביל לנהל את מלאי הקברים שיש לה בירושלים. כאשר יש מחשב אפשר לתקתק שאלות כמו: למשל, שמו של אדם, ולדעת היכן בדיוק הוא קבור. אפשר לתקתק שם של חלקה ולראות אם יש בה עדיין מקום. אנהנו אומרים בחברה שוהי מערכת שבה המלאי נכנס ולא יוצא. בכלל, אנהנו מאוד מרוצים. סוף-סוף יש לנו לקוחות שקטים.

איך זה לעבוד עם חברה קדישא? איזה מין לקוחות הם?

הם הלקוחות הקלים ביותר שפגשתי. הם לומדים את החומר, קוראים ספרות מיקצועית. בדרך-כלל אנהנו הולכים לבקר אצל לקוחות פעם בחודש, אבל אצלם ביקרנו רק פעם אחת. בקיצור, הם יודעים לעבוד כמו שצריך. **אתה אומר שמוכר ליפוח כיריים שזהם?** את יודעת מה? בגלל עין הרע נעזוב את הנושא הזה.

מיכה האן:

**„שהוועד יעמוד בשורה
וידחוף את האצבע!“**

רכילות עסיסית מסתובבת כעת בעולם האמנות בארץ. הפסלים והציירים חוגגים, ומי אני שאמנע זאת מהם. הרכילות עוסקת בפסל-צלם מיכה האן, ובאגודת-הפסלים והציירים. עמות שם השמעות הדדיות ובי-טויים שהנייר אינו סובלם, כמו שנהוג לומר. אבל מדוע שאני אספר זאת. רשות הדיבור למיכה האן: **מיכה, מה בדיוק קורה בינך ובין אגודת הציירים והפסלים כתל-אביב?**

העיר תל-אביב והעיר פרנקפורט הן משהו כמו ערים תאומות, ובכן בחסות שני ראשי הערים התקיימה בפרנקפורט תערוכה של אמני תל-אביב. מפני שהביטוח והמישולח עולים הרבה כסף, לא נשלח לתערוכה אף לא פסל אחד. על-פי השמועה טילפנה הוועדה לתל-אביב, וביקשה לשלוח לפחות צילומי פסלים.

אז ערב אחד אני מקבל טלפון, מאחת אביבה נאמן, חברת ועד סניף תל-אביב. וביקשו ממנו לצלם פסלים. אמרו לי לצלם את הפסלים העומדים לפני בניין האגודה, וגילדור הגיבור, עוד הוסיף, כי נתן הוראה לינוסי מנהל-הבית. לרחוץ את הפסלים. נדהמתי, ואמרתי לגיל-דור: הרי הציירים שרצו להשתתף בתערוכה עברו ועדה, בראשותו של גידעון עופרת, שפסל כמעט את כולם. וכעת אתה רוצה שהפסלים המיקריים האלו ייצגו את הפסל התל-אביבי בפרנקפורט? לא אדוני, בברדק הזה אני לא משתתף! תפנה לדן ארדה.

סגרתי את הטלפון, אבל אז אשתי, שהיא אשה עם הגיון, אמרה לי: מה יש, יש לך כליכך הרבה הזמנות שאתה יכול לזרוק את ההזמנה הזאת? אמרתי לה שאגש ואדבר איתם. ניהלתי את המשאומתן עם ברוך אלרון.

מיזהו ברוך אלרון?
הוא האיש שעליו נכתב הפיתגגם הציני: על ראש הגיבעה עומדת פרה פותחת סוגרת ת'אלרום שלה.

ומה קרה אחר כך?

התחלתי לצלם ושלחתי לפרנקפורט, כשאני משלם דמי-מישולח. פרנקפורט קיבלה הוראה לשלוח חזרה לתל-אביב את התמונות. טילפנתי לפרנקפורט ואמרתי: אל תשלחו חזרה! התמונות הוצגו כעבור שלושה ימים. אחרי שפיספסו את האירוע החברתי של הפתיחה.

ועל זה אתה כועס?
לא, אני כועס שכעת הם טוענים כאילו מיכה האן ברח מבית-משוגעים, צילם עשרה תצלומים ושלח אותם לפרנקפורט על דעת עצמו.

מה עשית?
כתבתי להם מיכתב. אחרי שגיליתי שצילום של ציפר נמכר ואיש לא טרח להודיע לי וכתבתי: „אני מציע לכם, לכל חברי-הוועד, לעמוד בשורה אחת, לדחוף איש איש את האצבע האמצעית לתחת שלו או של עמיתו — תחליטו לבד — ולבקש ממני סליחה ומחילה, ולא אכתוב לאן חברות-הוועד צריכות לדחוף את האצבע, כי אני אדם מגומגם.“

כרמית גיא:

**„אני אשת-אי ש
במישרה מלאה!“**

שמתילב שכרמית גיא נעדרה מהמסך בזמן האחר-רון, סברתי לתומי ששוב היה מי שמצא שהיא לא מספיק יפה בשביל להיות קריינית טלוויזיה, אבל הפעם טעיתי. מסתבר שכרמית גיא עזבה את המסך בשקט, ובלו יחסי-ציבור, כדי להצטרף אל בעלה, הד"ר אלי שאלתיאל, ונסעה איתו לכמה שנים לאוקספורד.

כרמית, מה יהיה עם הקריינות?
קודם-כל אני אשת-אי ש במישרה מלאה. בעלי קיבל מילגה ללימודים, ואני נוסעת בעיקבותיו.

תתגעגעי למסך הקטן?
מאוד. אני אוהבת את עבודתי, אוהבת את רגעי ההתרגשות שלפני ההופעה על המסך, אוהבת את הריכוז, שהוא יותר ממכסימלי, שיש לי כשאני מגישה את החדשות.

איך מתחלקת קריאת החדשות בין שני הקריינים?
החלוקה היא טכנית, לא תוכנית.

ובכל זאת, הגבר תמיד פותח והגברת תמיד קוראת את התחזית.
כן, זה נכון, אך לבד מזה החלוקה היא באמת טכנית.

תתגעגעי לעובדה שאינך מזוהה ברחוב ואיך כך פרוטקציה בכנס?

מעניין אם אתגעגע, כי אני מאוד אוהבת להיות אדם אנונימי כשאני הולכת ברחוב. נכון שיש אילו הטבות כאשר הדבר נוגע לביורוקרטיה, אך בדרך-כלל אני לא אוהבת את תגובת האנשים כאשר הם מזוהים אותי. אחרי הכל, אני לא בדיוק נראית כמו שהם מצפים ממני להיראות. לכן מאוד מעניין אותי, אם כאשר אהיה אנונימית באופן אבסולוטי ולא באופן מיקרי, ולאורך זמן, אוהב עדיין להישאר באנונימיותי.